

IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2011/95/EU IRÁNYELVE

(2011. december 13.)

a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról

(átdolgozás)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 78. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjára,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) A harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státusok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelvet ⁽³⁾ jelentősen módosítani kell. Az áttekinthetőség érdekében az említett irányelvet át kell dolgozni.
- (2) A közös menekültpolitika, beleértve a Közös Európai Menekültügyi Rendszert is, lényeges alkotóelemét képezi az Európai Unió azon célkitűzésének, hogy fokozatosan létrehozza a szabadság, a biztonság és a jog olyan térségét, amely nyitva áll azok előtt, akik kényszerítő körülmények miatt jogosan keresnek védelmet az Unión belül.
- (3) Az Európai Tanács 1999. október 15–16-i tamperei rendkívüli ülésén megállapodás született arról, hogy az Európai Tanács törekedik az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel (a továbbiakban: a jegyzőkönyv)

kiegészített, a menekültek jogállására vonatkozó, 1951. július 28-i genfi egyezmény (a továbbiakban: a genfi egyezmény) teljes és mindenre kiterjedő alkalmazásán alapuló Közös Európai Menekültügyi Rendszer létrehozására, ily módon megerősítve a visszaküldés tilalmának elvét, és biztosítva, hogy senkit ne küldjenek vissza olyan helyre, ahol üldöztetésnek van kitéve.

- (4) A genfi egyezmény és a jegyzőkönyv a menekültek védelmét szolgáló nemzetközi jogi rendszer sarokkövét képezi.
- (5) A tamperei következtetések úgy rendelkeznek, hogy a Közös Európai Menekültügyi Rendszernek rövid távon magába kell foglalnia a menekült jogállás elismeréséről és tartalmáról szóló szabályok közelítését.
- (6) A tamperei következtetések arról is rendelkeznek, hogy a menekült jogállásra vonatkozó szabályokat ki kell egészíteni a védelem kiegészítő formáira vonatkozó intézkedésekkel, amelyek valamennyi ilyen védelmet igénylő személy részére megfelelő jogállást kínálnak.
- (7) Mostanra lezárult a közös európai menekültügyi rendszer létrehozásának első szakasza. Az Európai Tanács 2004. november 4-i ülésén elfogadta a hágai programot, amely kitézte a 2005–2010 közötti időszakban a szabadság, biztonság és jog térségében megvalósítandó célokat. E tekintetben a hágai program felkérte az Európai Bizottságot az első szakasz jogi eszközei értékelésének lezárására, és a második szakasz eszközeinek és intézkedéseinek az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz a 2010 vége előtti elfogadás céljából történő benyújtására.
- (8) A 2008. október 15–16-án elfogadott Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktumban az Európai Tanács megjegyezte, hogy a tagállamok között továbbra is jelentős eltérések mutatkoznak a védelem megadása, illetve e védelem formái tekintetében, ezért a hágai programban előírt Közös Európai Menekültügyi Rendszer létrehozásának befejezésére, és ezáltal magasabb szintű védelem biztosítására irányuló új kezdeményezéseket sürgetett.

⁽¹⁾ HL C 18., 2011.1.19., 80. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2011. október 27-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2011. november 24-i határozata.

⁽³⁾ HL L 304., 2004.9.30., 12. o.

- (9) Az Európai Tanács a Stockholmi Programban ismételten hangsúlyozta, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 78. cikkével összhangban elkötelezett a közös menekültügyi eljárásról és a nemzetközi védelemben részesülők egységes jogállásán alapuló közös és szolidáris védelmi terület legkésőbb 2012-ig történő létrehozása mellett.
- (10) A végzett értékelések eredményeinek fényében e szakaszban helyénvaló megerősíteni a 2004/83/EK irányelv alapjául szolgáló elveket, valamint törekedni a nemzetközi védelem elismerésére és tartalmára vonatkozó követelmények magasabb szintű szabályok alapján történő további közelítésére.
- (11) Mozgósítani kell az Európai Menekültügyi Alap és az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal erőforrásait, hogy megfelelő támogatást nyújtsanak a Közös Európai Menekültügyi Rendszer második szakaszában előírt szabályok végrehajtása során tett tagállami erőfeszítésekhez, különös tekintettel azon tagállamokra, amelyek nemzeti menekültügyi rendszerére – főként földrajzi elhelyezkedésük és népességi helyzetük miatt – különös és aránytalanul nagy nyomás nehezedik.
- (12) Ezen irányelv legfőbb célja egyrészt annak biztosítása, hogy valamennyi tagállamban azonos feltételeket alkalmazzanak a nemzetközi védelemre valóban rászorulókat beazonosítására, másrészt annak elősegítése, hogy e személyek valamennyi tagállamban hozzáférhessenek az ellátások egy minimális szintjéhez.
- (13) A menekült és a kiegészítő védelmi jogállás elismerésére és tartalmára vonatkozó szabályok közelítésének segítenie kell a nemzetközi védelmet kérelmezők tagállamok közötti másodlagos migrációjának korlátozását, amennyiben az ilyen migrációt kizárólag a jogi szabályozások eltérései idézik elő.
- (14) A tagállamok az ezen irányelvben rögzített szabályoknál kedvezőbb rendelkezéseket vezethetnek be vagy tarthatnak fenn azon harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek vonatkozásában, akik valamely tagállam területén nemzetközi védelmet keresnek, amennyiben az ilyen kérelem alapjául az szolgál, hogy az érintett személy a genfi egyezmény 1. cikkének A. pontja értelmében menekült, vagy kiegészítő védelemre jogosult személy.
- (15) Nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá azon harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek, akik számára nem a nemzetközi védelem szükségessége miatt, hanem kivételes vagy humanitárius okból hozott diszkrecionális döntés alapján engedélyezték a tagállamok területén való tartózkodást.
- (16) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és szem előtt tartja különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája által elismert elveket. Így biztosítani kívánja különösen az emberi méltóság, valamint a menedékkérők és az őket kísérő családtagjaik menedékhez való jogának teljes körű tiszteletben tartását, valamint elő kívánja mozdítani e Charta 1., 7., 11., 14., 15., 16., 18., 21., 24., 34. és 35. cikke alkalmazását, ezért ennek megfelelően kell végrehajtani.
- (17) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó személyekkel való bánásmód tekintetében a tagállamokat kötelezik azon – többek között a hátrányos megkülönböztetést tiltó – nemzetközi jogi okmányok, amelyeknek szerződő felei.
- (18) Ezen irányelv végrehajtása során a tagállamoknak figyelembe kell venniük „a gyermek mindenképp felett álló érdekét”, összhangban az Egyesült Nemzetek 1989. évi, a gyermek jogairól szóló egyezményével. A mindenképp felett álló érdekének vizsgálatakor a tagállamoknak megfelelően tekintetbe kell venniük különösen a család egységének elvét, a kiskorú jólétét és szociális fejlődését, a személyi biztonságát érintő megfontolásokat, valamint a kiskorú véleményét életkorának és érettségi fokának megfelelően.
- (19) Ki kell terjeszteni a családtag fogalmát, figyelembe véve az eltartotti viszony különféle sajátos körülményeit, valamint a gyermek mindenképp felett álló érdekének szentelendő külön figyelmet.
- (20) Ezen irányelv nem sérti az Európai Unióról szóló szerződéshez (EUSZ) és az EUMSZ-hez csatolt, az Európai Unió tagállamainak állampolgárai számára nyújtott menedékjogról szóló jegyzőkönyvet.
- (21) A menekültjogállás elismerése deklaratív aktus.
- (22) Az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosságával folytatott egyeztetések értékes iránymutatásként szolgálhatnak a tagállamok számára a menekült jogállásnak a genfi egyezmény 1. cikke alapján történő meghatározásához.
- (23) Annak érdekében, hogy a tagállamok illetékes nemzeti hatóságai a genfi egyezmény alkalmazása során iránymutatást kapjanak, meg kell állapítani a menekült jogállás meghatározásának és tartalmának szabályait.
- (24) A menedékkérőknek a genfi egyezmény 1. cikke értelmében menekültként történő elismerésére vonatkozóan közös feltételeket kell elfogadni.

- (25) Így különösen szükséges a következőkre vonatkozó közös fogalmak bevezetése: *sur place* védelem szükségessége, a sérelem és védelem forrásai, a belföldi védelem és az üldöztetés, beleértve az üldöztetés okait is.
- (26) Amennyiben hajlandóak és képesek rá, védelmet egyrészt az állam, másrészt olyan felek és szervezetek nyújthatnak – ideértve nemzetközi szervezeteket is –, amelyek valamely régiót vagy az államterület egy jelentős részét ellenőrzésük alatt tartják, és teljesítik az ezen irányelvben meghatározott feltételeket. E védelemnek hatékonynak és nem ideiglenes jellegűnek kell lennie.
- (27) Az üldöztetés vagy súlyos sérelem ellen hatékony belföldi védelmet kell biztosítani a kérelmező számára a származási ország azon részén, ahová biztonságosan és jogszerűen elutazhat, bebocsátást nyerhet, és ahol ésszerűen elvárható, hogy letelepedhet. Amennyiben az állam vagy az állam megbízottai felelősek az üldöztetésért vagy a súlyos sérelemért, akkor azt kell vélelmezni, hogy a kérelmező számára nem áll rendelkezésre hatékony védelem. Amennyiben a kérelmező kísérő nélküli kiskorú, az ő mindenek felett álló érdekét szolgáló megfelelő gondozási és gyermekfelügyeleti megoldások elérhetőségét is vizsgálni kell annak megállapításakor, hogy a védelem hatékonyan elérhető-e.
- (28) Különösen fontos az, hogy a tagállamok a kiskorúak nemzetközi védelem iránti kérelmének elbírálása során tekintettel legyenek az üldöztetésnek kifejezetten a gyermekeket veszélyeztető formáira.
- (29) A genfi egyezmény 1. cikkének A. pontja szerinti menekültkénti elismerés egyik feltétele, hogy okozati kapcsolat álljon fenn az üldöztetés okai, azaz a faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozás, politikai meggyőződés vagy meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozás, valamint az üldözési cselekmények, illetve az üldözési cselekmények elleni védelem hiánya között.
- (30) Hasonlóképpen szükséges bevezetni a „meghatározott társadalmi csoporthoz tartozás” miatti üldöztetés közös fogalmát. Egy meghatározott társadalmi csoport meghatározása céljából kellő figyelmet kell fordítani a kérelmező neméből fakadó szempontokra, ideértve a nemi identitást és szexuális irányultságot, ami kapcsolódhat bizonyos olyan jogi hagyományokhoz és szokásokhoz, amelyek például a nemi szervek megcsonkításához, kényszersterilizációhoz, illetve kényszerabortuszhoz vezethetnek, amennyiben azok kapcsolatban állnak a kérelmező üldöztetéstől való megalapozott félelmével.
- (31) Az Egyesült Nemzetek céljaival és alapelveivel ellentétes cselekményeket az Egyesült Nemzetek Alapokmányának preambuluma, valamint 1. és 2. cikke sorolja fel, valamint azokat befoglalták a terrorizmus leküzdésére irányuló intézkedésekről szóló ENSZ-határozatokba is, amelyek szerint: „a terrorcselekmények, illetve a terrorista módszerek és gyakorlatok ellentétesek az Egyesült Nemzetek céljaival és alapelveivel”, továbbá: „a terrorcselekmények tudatos finanszírozása és megtervezése, illetve az arra való felbujtás szintén ellentétes az Egyesült Nemzetek céljaival és alapelveivel”.
- (32) A „jogállás” fogalma a 14. cikk értelmében magában foglalhatja a menekültjogállást is.
- (33) Meg kell állapítani a kiegészítő védelmi jogállás meghatározásának és tartalmának szabályait is. A kiegészítő védelem biztosítása a genfi egyezményben meghatározott menekültvédelemhez képest kiegészítő és pótlólagos jellegű.
- (34) Meg kell állapítani azon közös kritériumokat, amelyek alapján a nemzetközi védelmet kérők a kiegészítő védelemre jogosultként ismerhetők el. E kritériumok a tagállamok emberi jogi okmányokból fakadó nemzetközi kötelezettségein és a fennálló gyakorlaton alapulnak.
- (35) Valamely ország lakosságát vagy lakosságának bizonyos csoportját rendszeresen fenyegető veszélyek önmagukban általában nem keletkeztetnek olyan egyéni fenyegetettséget, amely súlyos sérelemnek minősülne.
- (36) A menekültek családtagjai azon pusztán tényből kifolyólag, hogy a menekült személlyel rokonsági kapcsolatban állnak, általában olyan fokú üldöztetésnek vannak kitéve, ami a menekültjogállás elismeréséhez alapul szolgálhat.
- (37) A nemzetbiztonság és a közrend fogalma magában foglalja azon eseteket is, amikor a harmadik ország állampolgára a nemzetközi terrorizmust támogató szervezethez tartozik, vagy ilyen szervezetet támogat.
- (38) Az ezen irányelvben foglalt jogosultságokról történő döntéshozatal során a tagállamoknak kellő figyelemmel kell lenniük a gyermek mindenek felett álló érdekére és azon közeli hozzátartozók nemzetközi védelemben részesülő személytől való egyedi függőségi helyzetére, akik már a tagállamban tartózkodnak, és nem családtagjai a nemzetközi védelemben részesülő személynek. Kivételes körülmények fennállása esetén, ha a nemzetközi védelemben részesülő személy közeli hozzátartozója házas kiskorú, akit azonban nem kísért házastársa, a tagállamok tekinthetik úgy, hogy a kiskorú mindenek felett álló érdekei ahhoz fűződnek, hogy az eredeti családjával maradjon.
- (39) A stockholmi program azon felhívásának eleget téve, miszerint egységes menekült-, vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállást kell létrehozni, valamint a szükséges és természetesen indokolt eltérések kivételével, a kiegészítő védelemben részesülők számára a menekülteket ezen irányelv szerint megillető jogokkal és ellátásokkal azonos jogokat és ellátásokat kell biztosítani, valamint azonos jogosultsági feltételek alkalmazandók rájuk.

- (40) Nemzetközi kötelezettségeik keretein belül a tagállamok rendelkezhetnek arról, hogy a munkavállaláshoz, a szociális és egészségügyi ellátáshoz, valamint a beilleszkedést segítő intézkedésekhez való hozzáféréssel kapcsolatos kedvezmények nyújtásához tartózkodási engedély előzetes kiállítása szükséges.
- (41) Ahhoz, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személyek hatékonyabban gyakorolhassák és igénybe vehessék az ezen irányelvben meghatározott jogaikat és ellátásaikat, figyelembe kell venni különleges igényeiket, valamint a társadalmi beilleszkedésük sajátos kihívásait. Ez általában nem eredményezhet a saját állampolgárokkal szemben alkalmazottnál kedvezőbb bánásmódot, nem sértve a tagállamok azon lehetőségét, hogy kedvezőbb szabályokat vezessenek be vagy tartsanak fenn.
- (42) Ebben az összefüggésben különösen törekedni kell azon – többek között pénzügyi korlátokkal kapcsolatos – problémák megoldására, amelyek akadályozzák a nemzetközi védelemben részesülő személyek foglalkoztatáshoz kapcsolódó képzési lehetőségekhez és szakképzéshez való hatékony hozzáférését.
- (43) Ezen irányelv nem érinti a tagállamok által az oktatás előmozdítására biztosított pénzügyi támogatásokat.
- (44) Különleges intézkedéseket kell kilátásba helyezni a nemzetközi védelmet élvezők által külföldi diplomáik, okleveleik vagy képesítést igazoló egyéb okirataik hitelesítése kapcsán tapasztalt gyakorlati nehézségek hatékony megoldása céljából, különös tekintettel az igazoló okmányok hiányára, illetve arra, ha e személyek nem tudják fedezni az elismerési eljárásokkal kapcsolatos költségeket.
- (45) Különösen a szociális nehézségek elkerülése érdekében helyénvaló, hogy a nemzetközi védelemben részesített személyeknek a szociális ellátások tekintetében, hátrányos megkülönböztetés nélkül, megfelelő szociális védelmet és megélhetést biztosítsanak. A szociális védelem vonatkozásában a kiegészítő védelemben részesülőknek biztosítandó alapellátások nyújtásának módját és részleteit a nemzeti jogszabályoknak kell meghatározniuk. Azon lehetőséget, amely szerint az ilyen védelem az alapellátásokra korlátozható, úgy kell értelmezni, hogy annak legalább minimális jövedelemtámogatást, valamint betegségi, terhességi, illetve gyermeknevelési támogatást biztosítania kell, amennyiben ezen ellátásokat az adott tagállam nemzeti jogszabályai a saját állampolgárok számára is biztosítják.
- (46) A nemzetközi védelemben részesülő személyek számára biztosítani kell az egészségügyi ellátáshoz – beleértve a fizikai és a pszichológiai ellátást is – való hozzáférést.
- (47) A menekült- vagy kiegészítő védelmi jogállásban részesülő személyeknek kínált integrációs programokban, ideértve adott esetben a nyelvoktatást és az adott tagállamon belüli védelmi jogállásukhoz fűződő egyéni jogokkal és kötelezettségeikkel kapcsolatos tájékoztatás nyújtását, a lehető leginkább figyelembe kell venni különleges igényeiket, valamint helyzetük sajátosságait.
- (48) Ezen irányelv végrehajtását rendszeres időközönként értékelni kell, figyelembe véve különösen a tagállamok nemzetközi kötelezettségeinek alakulását a visszaküldés tilalma terén, munkaerőpiacaik helyzetét, valamint az integráció közös alapelveinek fejlődését.
- (49) Mivel az irányelv céljait, nevezetesen a nemzetközi védelem tagállamok által harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek számára történő megadására és e védelem tartalmára vonatkozó szabályok megállapítását, a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért ezen irányelv terjedelme vagy hatása miatt azok uniós szinten jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket fogadhat el az EUSZ 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvével összhangban ezen irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (50) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló 21. jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban, és e jegyzőkönyv 4a. cikke (1) bekezdésének sérelme nélkül, az Egyesült Királyság és Írország nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rájuk nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (51) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, Dánia helyzetéről szóló 22. jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban Dánia nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (52) Az irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettség csak azokat a rendelkezéseket érinti, amelyek tartalma a 2004/83/EK irányelvhez képest jelentősen módosult. A változatlan rendelkezések átültetésére vonatkozó kötelezettség az utóbb említett irányelvből következik.
- (53) Ez az irányelv nem érinti az I. melléklet B. részében feltüntetett 2004/83/EK irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó határidővel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Cél

Ezen irányelv célja a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, a menekültek és a kiegészítő védelemre jogosultak egységes jogállására, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályoknak a megállapítása.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában az alábbi fogalom meghatározások alkalmazandók:

- a) „nemzetközi védelem”: az e) pont szerinti menekültjogállás, illetve a g) pont szerinti kiegészítő védelmi jogállás;
- b) „nemzetközi védelemben részesülő személyek”: az e) és g) pont szerint meghatározott menekült- vagy kiegészítő védelmi jogállásban részesülő személyek;
- c) „genfi egyezmény”: az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel módosított, a menekültek jogállására vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben megkötött egyezmény;
- d) „menekült”: harmadik ország olyan állampolgára, aki faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatarozása, politikai meggyőződése avagy meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása miatti üldöztetéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy olyan hontalan személy, aki korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva a fenti okoknál fogva nem tud, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem akar oda visszatérni, és akire a 12. cikk nem vonatkozik;
- e) „menekültjogállás”: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy valamely tagállam által menekültként történő elismerése;
- f) „kiegészítő védelemre jogosult személy”: olyan harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy, aki nem minősül menekültnek, de akivel kapcsolatban megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy származási országába, illetőleg hontalan személy esetében a korábbi szokásos tartózkodási helye szerinti országba való visszatérése esetén a 15. cikk szerinti súlyos sérelem elszenvedése tényleges veszélyének lenne kitéve; valamint akire a 17. cikk (1) és (2) bekezdése nem vonatkozik, és nem tudja vagy az ilyen veszélytől való félelmében nem kívánja ezen ország védelmét igénybe venni;
- g) „kiegészítő védelmi jogállás”: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy valamely tagállam által kiegészítő védelemre jogosult személyként történő elismerése;
- h) „nemzetközi védelem iránti kérelem”: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által valamely tagállamnál előterjesztett olyan védelem iránti kérelem, amely a menekültjogállás, illetve a kiegészítő védelmi jogállás kérelmezéseként értelmezhető, és amely kapcsán a kérelmező nem kéri kifejezetten egy más jellegű, ezen irányelv hatálya alá nem tartozó olyan védelem biztosítását, amelynek megadását külön kell kérelmezni;
- i) „kérelmező”: olyan harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy, aki nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelynek tárgyában még nem hoztak jogerős határozatot;
- j) „családtag”: a nemzetközi védelemben részesülő személy alábbi olyan családtagjai, akik a nemzetközi védelem iránti kérelemmel összefüggésben a kérdéses tagállamban tartózkodnak, amennyiben a családi kötelék már a származási országban is fennállt:
- a nemzetközi védelemben részesülő személy házastársa vagy nőtlen/hajadon élettársa, amennyiben az érintett tagállam harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozó jogszabályai vagy gyakorlata az élettársakat a házaspárokhoz hasonló módon kezeli,
 - az első francia bekezdésben említett párok, valamint a nemzetközi védelemben részesülő személy kiskorú, nem házas gyermekei, függetlenül attól, hogy házas-ságban vagy házasságon kívül születtek, vagy nemzeti jogszabályok értelmében örökbe fogadták őket,
 - amennyiben a nemzetközi védelemben részesülő személy kiskorú és nem házas, az apja, az anyja vagy az érte jogszabály vagy az érintett tagállam gyakorlata alapján felelős egyéb felnőtt;
- k) „kiskorú”: a 18. életévét be nem töltött harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy;
- l) „kísérő nélküli kiskorú”: olyan kiskorú, aki jogszabály vagy az érintett tagállam gyakorlata alapján érte felelős nagykorú személy kísérete nélkül lépett a tagállamok területére, mindaddig, amíg ilyen személy tényleges felügyelete alá nem kerül; ide tartozik azon kiskorú is, aki a tagállamok területére történt belépést követően maradt felügyelet nélkül;

- m) „tartózkodási engedély”: a tagállam hatóságai által az említett állam jogszabályai alapján előírt formában kiállított, harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy számára az ország területén történő tartózkodást lehetővé tevő engedély;
- n) „származási ország”: az állampolgárság, illetve hontalan személyek esetében a korábbi szokásos tartózkodási hely szerinti ország vagy országok.

3. cikk

Kedvezőbb elbírálás elve

A tagállamok kedvezőbb szabályokat vezethetnek be, illetve tarthatnak fenn annak meghatározására, hogy ki minősül menekültnek, illetve kiegészítő védelemre jogosult személynek, valamint a nemzetközi védelem tartalmának meghatározására, amennyiben e vonatkozó szabályok összeegyeztethetők ezen irányelvvel.

II. FEJEZET

A NEMZETKÖZI VÉDELEM IRÁNTI KÉRELEM ÉRTÉKELÉSE

4. cikk

A tények és körülmények értékelése

(1) A tagállamok a kérelmező kötelezettségének tekinthetik, hogy a lehető leggyorsabban bemutasson a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozásához szükséges valamennyi bizonyítékot. A kérelem szempontjából jelentőséggel bíró bizonyítékok értékelését – a kérelmező közreműködésével – a tagállam végzi.

(2) Az (1) bekezdésben említett bizonyítékok közé tartoznak a kérelmező által az alábbiak tekintetében szolgáltatott információk, valamint ezek alátámasztására a kérelmező birtokában lévő dokumentumok: a kérelmező életkora, háttere – ideértve az érintett hozzátartozókét is –, személyazonossága, állampolgársága(i), korábbi tartózkodási helye(i), illetve a korábbi tartózkodási helye(i) szerinti ország(ok), menedékjog iránt korábban benyújtott kérelmei, utazásának útvonala, úti okmányai, továbbá nemzetközi védelem iránti kérelmének indokai.

(3) A nemzetközi védelem iránti kérelem értékelése egyedi alapon, a következők figyelembevételével történik:

- a) a kérelemre vonatkozó határozat meghozatalának időpontjában a származási országra vonatkozó valamennyi releváns tény, ideértve a származási ország törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseit, valamint azok alkalmazási módját is;
- b) a kérelmező releváns nyilatkozatai és az általa bemutatott dokumentumok, ideértve az arra vonatkozó információkat is, hogy a kérelmező üldöztetésnek vagy súlyos sérelemnek ki volt-e téve, illetve, hogy ezek veszélye fennáll-e;
- c) a kérelmező egyéni helyzete és személyes körülményei, ideértve az olyan tényezőket is, mint a háttér, nem és

életkor, annak megállapítása érdekében, hogy a személyes körülményeit figyelembe véve a vele szemben elkövetett cselekmények vagy azon cselekmények, amelyeket vele szemben elkövethetnek, üldöztetésnek, illetve súlyos sérelemnek minősülnek-e;

d) azon kérdés megválaszolása, hogy a kérelmező a származási ország elhagyása után végzett-e olyan tevékenységet, amelynek kizárólagos vagy legfőbb célja a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtásához szükséges feltételek megteremtése volt, annak megállapítása érdekében, hogy e tevékenysége miatt az említett országba való visszatérése esetén a kérelmező vonatkozásában üldöztetés vagy súlyos sérelem veszélye fennállna-e;

e) azon kérdés megválaszolása, hogy ésszerűen elvárható-e a kérelmezőtől, hogy egy olyan másik állam védelmét vegye igénybe, amelynek állampolgárságát megszerezheti.

(4) Azon tény, hogy a kérelmező korábban már üldöztetésnek vagy súlyos sérelemnek volt kitéve, illetve vele szemben ilyen üldöztetés vagy súlyos sérelem közvetlen veszélye állt fenn, komoly alátámasztásául szolgál a kérelmező üldöztetésről való megalapozott félelmének, valamint a súlyos sérelem tényleges veszélyének, kivéve, amennyiben alapos okból feltételezhető, hogy a kérelmezőt nem fogják újból üldözni, illetve hogy a súlyos sérelem veszélye vele szemben már nem áll fenn.

(5) Amennyiben a tagállamok alkalmazzák az (1) bekezdés első mondatában említett elvet, amely szerint a kérelmezőnek meg kell indokolnia a nemzetközi védelem iránti kérelmét, és amennyiben a kérelmező állításait nem támasztják alá dokumentumok vagy egyéb bizonyítékok, úgy ezen állításokat nem kell bizonyítani, amennyiben:

- a) a kérelmező láthatóan mindent megtett kérelmének alátámasztása érdekében;
- b) a kérelmező átadta a rendelkezésére álló valamennyi bizonyítékot, és az egyéb jelentős, de hiányzó bizonyítékok vonatkozásában kielégítő magyarázatot adott;
- c) megállapítható, hogy a kérelmező állításai logikailag összefüggőek és hihetőek, és nem mondanak ellent a kérelmével kapcsolatban ismert általános és egyedi információknak;
- d) a kérelmező az első adandó alkalommal benyújtotta a nemzetközi védelem iránti kérelmét, kivéve, amennyiben alapos indokkal igazolni tudja ennek elmulasztását; és
- e) általánosságban megállapítható a kérelmező szavahihetősége.

5. cikk

Sur place nemzetközi védelem

(1) Az üldöztetésről való megalapozott félelem, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye alapulhat olyan eseményeken is, amelyek azután következtek be, hogy a kérelmező a származási országát elhagyta.

(2) Az üldöztetéstől való megalapozott félelem, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye alapulhat a kérelmezőnek a származási ország elhagyása után folytatott tevékenységén is, különösen amennyiben megállapítható, hogy a kérelem alapjául szolgáló tevékenységek a származási országban már meglévő meggyőződés vagy beállítottság kifejezését és folytatását képezik.

(3) A genfi egyezmény sérelme nélkül, a tagállamok megállapíthatják, hogy az ismételt kérelmet benyújtó kérelmező rendszerint nem ismerhető el menekültként, amennyiben az üldöztetés veszélye olyan körülményeken alapul, amelyeket a származási ország elhagyását követően a kérelmező maga idézett elő.

6. cikk

Az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem forrásai

Az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem forrásai az alábbiak lehetnek:

- a) az állam;
- b) az államot vagy az államterület egy jelentős részét ellenőrzésük alatt tartó felek vagy szervezetek;
- c) az államtól független szereplők, amennyiben megállapítható, hogy az a) és b) pontban említett szereplők, ideértve a nemzetközi szervezeteket is, nem képesek vagy nem hajlandók az üldöztetéssel, illetve a súlyos sérelemmel szemben a 7. cikk szerint védelmet nyújtani.

7. cikk

A védelem nyújtói

(1) Az üldöztetés vagy súlyos sérelem elleni védelmet csak az alábbiak nyújthatják:

- a) az állam; vagy
- b) az államot vagy az államterület egy jelentős részét ellenőrzésük alatt tartó felek vagy szervezetek, ideértve a nemzetközi szervezeteket is,

amennyiben hajlandók és képesek a (2) bekezdés szerinti védelem nyújtására.

(2) Az üldöztetés vagy súlyos sérelem elleni védelemnek hatékonynak és ideiglenes jellegűnek kell lennie. A védelem általában akkor biztosított, ha az (1) bekezdés a) és b) pontjában említett szereplők – például az üldöztetésnek, illetve súlyos sérelmet okozónak minősülő cselekmények felderítéséhez, büntetőeljárás útján történő üldözéséhez és szankcionálásához szükséges hatékony jogszabályokkal – megfelelő lépéseket tesznek az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem megakadályozása érdekében, és ha a kérelmező hozzáférhet e védelemhez.

(3) Annak értékelésekor, hogy egy adott államot vagy ezen állam területének egy jelentős részét egy nemzetközi szervezet ellenőrzi-e, és hogy e szervezet biztosítja-e a (2) bekezdés

szerinti védelmet, a tagállamok figyelembe veszik a vonatkozó uniós jogi aktusokban adott esetben meghatározott iránymutatásokat.

8. cikk

Belföldi védelem

(1) A nemzetközi védelem iránti kérelem értékelésének részeként a tagállamok megállapíthatják, hogy a kérelmező nem szorul nemzetközi védelemre, amennyiben a származási ország egy részében:

- a) nem áll fenn az üldöztetéstől való megalapozott félelem ténye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye; vagy
- b) hozzáférhet a 7. cikk szerint meghatározott, üldöztetés vagy súlyos sérelem elleni védelemhez,

és amennyiben a kérelmező biztonságosan és jogszerűen odautazhat és bebocsátást nyerhet az érintett ország részbe, és ésszerűen elvárható, hogy ott letelepedjen.

(2) Annak vizsgálata során, hogy a kérelmező esetében fennáll-e az üldöztetéstől való megalapozott félelem ténye, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélye, illetve hogy a kérelmező – az (1) bekezdéssel összhangban – a származási ország valamely részében hozzáférhet-e az üldöztetés vagy súlyos sérelem elleni védelemhez, a tagállamok a kérelemről szóló határozat meghozatalakor figyelembe veszik az érintett ország részben fennálló általános helyzetet, valamint a kérelmező személyes körülményeit, összhangban a 4. cikkel. E célból a tagállamok biztosítják, hogy olyan releváns forrásokból szerezzenek pontos és naprakész információkat, mint például az Egyesült Nemzetek menekültügyi főbiztosa és az Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal.

III. FEJEZET

A MENEKÜLTKÉNTI ELISMERÉS FELTÉTELEI

9. cikk

Az üldöztetés

(1) Egy cselekmény a genfi egyezmény 1. cikkének A. pontja szerint akkor minősül üldözésnek, ha:

a) jellegénél, illetve ismétlődésénél fogva elegendően súlyos ahhoz, hogy az alapvető emberi jogokat súlyosan megsértse, különös tekintettel az állam azon kötelezettségeire, amelyekről az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 15. cikkének (2) bekezdése értelmében nem lehet eltérni; vagy

b) különböző olyan intézkedések együtteséből áll össze, amelyek elég súlyosan sértik az emberi jogokat ahhoz, hogy az érintett személy helyzetére az a) pontban említetthez hasonló módon hassanak.

(2) Az (1) bekezdés szerinti üldözés többek között a következő cselekmények formájában jelenhet meg:

- a) fizikai vagy pszichikai erőszak alkalmazása, ideértve a nemi erőszakot is;
- b) olyan törvényi, rendeleti, közigazgatási, rendőrségi és/vagy igazságszolgáltatási intézkedések, amelyek önmagukban hátrányosan megkülönböztető jellegűek, vagy amelyeket hátrányosan megkülönböztető módon alkalmaznak;
- c) aránytalanságok vagy hátrányos megkülönböztetés a büntetőeljárás során, aránytalan vagy hátrányosan megkülönböztető jellegű büntetés;
- d) a bírósági jogvédelem megtagadása, amennyiben mindez aránytalan vagy hátrányosan megkülönböztető jellegű büntetéssel jár;
- e) konfliktushelyzetben történő katonai szolgálatmegtagadás miatti büntetőeljárás vagy büntetés, amennyiben a katonai szolgálat teljesítése bűncselekmény vagy a 12. cikk (2) bekezdése szerinti kizáró okok hatálya alá tartozó valamely cselekmény elkövetésével járna;
- f) olyan cselekmények, amelyeket nemi hovatarozás miatt vagy gyermekekkel szemben követtek el.

(3) A 2. cikk d) pontjával összhangban, a 10. cikkben említett okok, valamint az e cikk (1) bekezdésében üldözésnek minősített cselekmények, illetve az ilyen cselekményekkel szembeni védelem hiánya között összefüggésnek kell lennie.

10. cikk

Üldöztetési okok

(1) Az üldöztetési okok értékelésekor a tagállamok a következőket veszik figyelembe:

- a) a faj fogalma magában foglalja különösen a bőrszín, származás, illetve meghatározott etnikai csoporthoz való tartozás szempontjait;
- b) a vallás fogalma magában foglalja különösen a teista, nem teista és ateista meggyőződéseket, magánjellegű, illetve nyilvános vallási szertartásokon akár egyedül, akár másokkal való részvételt, illetve az ilyen szertartásokon történő részvételtől való tartózkodást, más vallásos jellegű tevékenységeket vagy véleménynyilvánítást, illetve bármilyen vallásos hiten alapuló, illetve e hit által megkövetelt személyes vagy közösségi magatartásformát;
- c) a nemzetiség fogalma nem korlátozódik az állampolgárságra vagy annak hiányára, hanem magában foglalja különösen az olyan csoporthoz való tartozást is, amelyet annak kulturális, etnikai, illetve nyelvi identitása, közös földrajzi vagy politikai származása, illetve egy másik állam lakosságához fűződő viszonya határoz meg;

d) valamely csoport különösen akkor minősül meghatározott társadalmi csoportnak, ha:

- a csoport tagjai veleszületett jellemzőkkel vagy meg nem változtatható közös háttérrel rendelkeznek vagy olyan közös meggyőződésük, illetve jellemzőik vannak, amelyek olyannyira alapvetők az identitás, illetve lelkiismeret szempontjából, hogy az érintett személyeket nem lehetne azok feladására kényszeríteni, illetve
- a csoport az érintett országban egyértelműen elkülöníthető identitással rendelkezik, mivel a csoportot az azt körülvevő társadalom másként kezeli.

A származási ország körülményeitől függően meghatározott társadalmi csoportnak minősülhet az olyan csoport is, amely tagjainak közös jellemzője a szexuális irányultságon alapul. Nem tartoznak a szexuális irányultság fogalma alá az olyan cselekmények, amelyek a tagállamok nemzeti joga értelmében bűncselekménynek minősülnek. Egy meghatározott társadalmi csoporthoz tartozás meghatározása vagy egy ilyen csoport jellemzőinek beazonosítása céljából kellő figyelmet kell fordítani a nemre vonatkozó szempontokra, ideértve a nemi identitást is;

e) a politikai vélemény fogalma különösen azt foglalja magában, hogy a kérelmező egy olyan ügyben, amely a 6. cikkben említett potenciális üldözőt, annak politikáját vagy eljárását érinti, meghatározott véleményt, gondolatokat vagy meggyőződést képvisel, függetlenül attól, hogy a kérelmező az adott vélemény, gondolatok vagy meggyőződés alapján cselekedett-e.

(2) Annak értékelésekor, hogy a kérelmező üldöztetéstől való félelme megalapozott-e, nincs jelentősége annak, hogy a kérelmező ténylegesen rendelkezik-e az üldöztetés alapjául szolgáló faji, vallási, nemzetiségi, társadalmi vagy politikai jellemzőkkel, amennyiben üldözője úgy tekinti, hogy rendelkezik e jellemzőkkel.

11. cikk

Megszűnés

(1) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy a továbbiakban már nem minősül menekültnek, amennyiben:

- a) az állampolgársága szerinti ország védelmét önként újra igénybe veszi; vagy
- b) állampolgárságának elvesztését követően azt önként újra megszerzi; vagy
- c) új állampolgárságot szerez, és az új állampolgársága szerinti ország védelmét élvez; vagy
- d) önként újra letelepszik azon országban, amelyet az üldöztetéstől való félelmében elhagyott, illetve amelybe ezért nem tért vissza; vagy

e) azon körülmények megszűnése miatt, amelyek kapcsán menekültként ismerték el, az állampolgársága szerinti ország védelmének igénybevételét a továbbiakban már nem utasítja el; vagy

f) azon körülmények megszűnése miatt, amelyek kapcsán menekültként ismerték el, hontalan személyként vissza tud térni a korábbi szokásos tartózkodási helye szerinti országba.

(2) Az (1) bekezdés e) és f) pontjának alkalmazásakor a tagállamoknak meg kell vizsgálniuk, hogy a körülményekben bekövetkezett változás annyira jelentős és maradandó jellegű-e, hogy a menekült üldöztetés miatti félelme már nem tekinthető megalapozottnak.

(3) Az (1) bekezdés e) és f) pontja nem vonatkozik azon menekültra, aki egy korábbi üldöztetésből fakadó kényszerítő okokra tud hivatkozni arra vonatkozóan, hogy miért nem kíván élni az állampolgársága szerinti ország, illetve hontalan személy esetén a korábbi szokásos tartózkodási helye szerinti ország védelmével.

12. cikk

Kizáró okok

(1) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem ismerhető el menekültként, amennyiben az érintett személy(t):

a) a genfi egyezmény 1. cikkének D. pontja szerint nem az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosságának, hanem az Egyesült Nemzetek valamely más szervének vagy ügynökségének védelmében vagy támogatásában részesül. Amennyiben e védelem vagy támogatás bármely okból anélkül szűnt meg, hogy e személyek helyzetét az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének megfelelő határozataival összhangban véglegesen rendezték volna, e személyeket *ipso facto* megilletik az ezen irányelv által biztosított ellátások;

b) a tartózkodási helye szerinti ország hatáskörrel rendelkező hatóságai olyan személyként ismerték el, akit az érintett ország állampolgáráival megegyező vagy az azokéval egyenértékű jogok és kötelezettségek illetnek meg.

(2) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem ismerhető el menekültként, amennyiben nyomos okkal feltételezhető, hogy az érintett személy:

a) béke elleni, háborús, vagy emberiség elleni, az ilyen bűncselekményekről rendelkező nemzetközi okmányokban meghatározott bűncselekményt követett el;

b) a menedéket nyújtó országon kívül, az országba menekültként történő befogadását – vagyis a menekültként való elismerésen alapuló tartózkodási engedély kiállításának időpontját – megelőzően súlyos, nem politikai bűncselekményt követett el; a különösen kegyetlen cselekmények akkor is súlyos, nem politikai bűncselekménynek minősíthetők, ha azokat állítólagos politikai célból követték el;

c) az Egyesült Nemzetek – az ENSZ Alapokmányának preambulumában, illetve 1. és 2. cikkében meghatározott – céljaiba és elveibe ütköző cselekményekben bűnös.

(3) Az (2) bekezdés rendelkezéseit az abban említett bűncselekmények vagy cselekmények felbujtóira, illetve az azok elkövetésében bármilyen módon részt vevő személyekre is alkalmazni kell.

IV. FEJEZET

A MENEKÜLTJOGÁLLÁS

13. cikk

A menekültként való elismerés

A tagállamok olyan harmadik országbeli állampolgárt vagy hontalan személyt ismernek el menekültként, aki megfelel a II. és III. fejezetben előírt feltételeknek.

14. cikk

A menekültjogállás visszavonása, megszüntetése, illetve megújításának megtagadása

(1) Amennyiben a harmadik ország állampolgára vagy a hontalan személy a 11. cikk értelmében már nem minősül menekültnak, úgy a 2004/83/EK irányelv hatálybalépése után benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelmek tekintetében a tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik az érintett személy valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert menekültjogállását, illetve megtagadják annak megújítását.

(2) A menekült 4. cikk (1) bekezdése szerinti kötelezettségének sérelme nélkül, amelynek értelmében köteles minden releváns tényt felfedni, illetve a rendelkezésére álló, jelentőséggel bíró dokumentumokat bemutatni, a menekültjogállást elismerő tagállamnak egyedi alapon kell bizonyítania, hogy az érintett személy e cikk (1) bekezdésének értelmében már nem minősül menekültnak, illetve, hogy sohasem minősült annak.

(3) A tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik a harmadik ország állampolgárának vagy a hontalan személynek a menekültjogállását, illetve megtagadják annak megújítását, ha a menekültjogállás elismerése után az érintett tagállam megállapítja, hogy:

a) az érintett személy menekültként való elismerését a 12. cikkel összhangban ki kellett volna zárni, illetve az érintett személy menekültként való elismerése a 12. cikkel összhangban kizárt;

b) a menekültjogállás elismerésében döntő szerepet játszott az, hogy az érintett személy nyilatkozata során megváltoztatta a tényeket, vagy tényeket elhallgatott, ideértve hamis vagy hamisított dokumentumok felhasználását is.

(4) A tagállamok visszavonhatják, illetve megszüntethetik a menekült valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert jogállását, illetve megtagadják annak megújítását, amennyiben:

- a) alaposan feltehető, hogy veszélyt jelent a tartózkodási helye szerinti tagállam biztonságára;
- b) különösen súlyos bűncselekményért való jogerős elítéléséből fakadóan veszélyt jelent az érintett tagállam társadalmára.

(5) A (4) bekezdésben említett esetekben a tagállamok határozhatnak úgy, hogy nem ismerik el a menekültjogállást, amennyiben még nem született arról határozat.

(6) A (4) és (5) bekezdés hatálya alá tartozó személyeket megilletik a genfi egyezmény 3., 4., 16., 22., 31., 32., és 33. cikkében meghatározott vagy az azoknak megfelelő jogok, amennyiben e személyek az érintett tagállamban tartózkodnak.

V. FEJEZET

A KIEGÉSZÍTŐ VÉDELEMRE VALÓ JOGOSULTSÁG FELTÉTELEI

15. cikk

Súlyos sérelem

Az alábbiak minősülnek súlyos sérelemnek:

- a) halálbüntetés kiszabása vagy végrehajtása; vagy
- b) kínzás vagy embertelen, illetve megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása a kérelmezővel szemben a származási országban; vagy
- c) nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy testi épségének súlyos és egyedi fenyegetettsége.

16. cikk

Megszűnés

(1) A harmadik ország állampolgárának, illetve a hontalan személynek kiegészítő védelemre való jogosultsága megszűnik, amennyiben a kiegészítő védelem elismeréséhez vezető körülmények megszűntek, vagy olyan mértékben változtak meg, hogy az említett védelem már nem szükséges.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásakor a tagállamoknak meg kell vizsgálniuk, hogy a körülményekben bekövetkezett változás annyira jelentős és maradandó jellegű-e, hogy a kiegészítő védelemre jogosult személy súlyos sérelemmel szembeni fenyegetettsége már nem megalapozott.

(3) Az (1) bekezdés nem vonatkozik azon kiegészítő védelmet élvezőkre, akik egy korábbi súlyos sérelemből fakadó kényszerítő okokra tudnak hivatkozni arra vonatkozóan, hogy miért nem kívánnak élni az állampolgárság szerinti ország, illetve hontalan személy esetén a korábbi szokásos tartózkodási hely szerinti ország védelmével.

17. cikk

Kizáró okok

(1) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem ismerhető el kiegészítő védelemre jogosultként, amennyiben nyomós okkal feltételezhető, hogy az érintett személy:

- a) béke elleni, háborús, vagy emberiség elleni, az ilyen bűncselekményekről rendelkező nemzetközi okmányokban meghatározott bűncselekményt követett el;
- b) súlyos bűncselekményt követett el;
- c) az Egyesült Nemzetek – az ENSZ Alapokmányának preambulumában, illetve 1. és 2. cikkében meghatározott – céljaiba és elveibe ütköző cselekményekben bűnös;
- d) veszélyt jelent a tartózkodási helye szerinti tagállam társadalmára vagy biztonságára.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezéseit az abban említett bűncselekmények vagy cselekmények felbujtóira, illetve az azok elkövetésében bármilyen módon részt vevő személyekre is alkalmazni kell.

(3) A tagállamok kizárhatják a harmadik ország állampolgárát, illetve a hontalan személyt a kiegészítő védelemre jogosultak köréből, amennyiben az érintett személy az érintett tagállamba történő befogadását megelőzően egy vagy több, az (1) bekezdés hatálya alá nem tartozó olyan bűncselekményt követett el, amely az érintett tagállamban történő elkövetés esetén szabadságvesztéssel lenne büntetendő, és amennyiben a kérelmező csak az e bűncselekmény elkövetésével járó büntetés elkerülése érdekében hagyta el származási országát.

VI. FEJEZET

A KIEGÉSZÍTŐ VÉDELMI JOGÁLLÁS

18. cikk

A kiegészítő védelmi jogállás elismerése

A tagállamok olyan harmadik országbeli állampolgárt vagy hontalan személyt részesítenek kiegészítő védelemben, aki megfelel a II. és V. fejezetben előírt feltételeknek.

19. cikk

A kiegészítő védelmi jogállás visszavonása, megszüntetése, illetve megújításának megtagadása

(1) Amennyiben a harmadik ország állampolgára vagy a hontalan személy a 16. cikk értelmében már nem jogosult kiegészítő védelemre, úgy a 2004/83/EK irányelv hatálybalépése után benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelmek tekintetében a tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik az érintett személy valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert kiegészítő védelmi jogállását, illetve megtagadják annak megújítását.

(2) A tagállamok visszavonhatják, illetve megszüntethetik a harmadik ország állampolgára, illetve a hontalan személy valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert kiegészítő védelmi jogállását, illetve megtagadják annak megújítását, amennyiben az érintett személyt a kiegészítő védelmi jogállás elismerését követően a 17. cikk (3) bekezdésével összhangban ki kellett volna zárni a kiegészítő védelemre jogosultak közül.

(3) A tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy kiegészítő védelmi jogállását, illetve megtagadják annak megújítását, ha:

- a) az érintett személyt a kiegészítő védelmi jogállás elismerését követően a 17. cikk (1) és (2) bekezdésével összhangban ki kell vagy ki kellett volna zárni a kiegészítő védelemre jogosultak közül;
- b) a kiegészítő védelmi jogállás elismerésében döntő szerepet játszott az, hogy az érintett személy nyilatkozata során megváltoztatta a tényeket, vagy tényeket elhallgatott, ideértve hamis vagy hamisított dokumentumok felhasználását is.

(4) A harmadik ország állampolgára, illetve a hontalan személy 4. cikk (1) bekezdése szerinti azon kötelezettségének sérelme nélkül, amelynek értelmében köteles minden releváns ténytet felfedni, illetve a rendelkezésére álló, jelentőséggel bíró dokumentumokat bemutatni, a kiegészítő védelmi jogállást elismerő tagállamnak egyedi alapon kell bizonyítania, hogy az érintett személy e cikk (1), (2) és (3) bekezdésének értelmében nem, vagy már nem jogosult kiegészítő védelemre.

VII. FEJEZET

A NEMZETKÖZI VÉDELEM TARTALMA

20. cikk

Általános rendelkezések

(1) E fejezet rendelkezései nem sértik a genfi egyezményben megállapított jogokat.

(2) Eltérő rendelkezés hiányában e fejezetet mind a menekültek, mind pedig a kiegészítő védelemre jogosult személyek vonatkozásában alkalmazni kell.

(3) A tagállamok e fejezet rendelkezéseinek végrehajtása során figyelembe veszik a veszélyeztetett csoportokhoz tartozó személyek, mint például kiskorúak, kísértő nélküli kiskorúak, fogyatékkal élő személyek, időskorúak, várandós nők, kiskorú gyermeket egyedül nevelő szülők, az emberkereskedelem áldozatai, a mentális zavarokkal küzdő személyek, valamint a kínzás, nemi erőszak vagy a pszichikai, fizikai, illetve szexuális erőszak más súlyos formái áldozatainak sajátos helyzetét.

(4) A (3) bekezdés csak azon személyekre alkalmazandó, akiknek különös szükségleteit helyzetük egyedi értékelését követően elismerték.

(5) E fejezet kiskorúakat érintő rendelkezéseinek végrehajtása során a tagállamoknak mindenek előtt a gyermek mindenek felett álló érdekét kell szem előtt tartaniuk.

21. cikk

Visszaküldés elleni védelem

(1) A tagállamok nemzetközi jogi kötelezettségeiknek megfelelően tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét.

(2) Amennyiben azt az (1) bekezdésben említett nemzetközi kötelezettségek nem tiltják, úgy a tagállamok – a menekültként való hivatalos elismerés tényétől függetlenül – visszaküldhetik a menekültet, ha:

- a) alaposan feltételezhető, hogy veszélyt jelent a tartózkodási helye szerinti tagállam biztonságára; vagy
- b) különösen súlyos bűncselekményért való jogerős elítéléséből fakadóan veszélyt jelent az érintett tagállam társadalmára.

(3) A tagállamok visszavonhatják, illetve megszüntethetik a (2) bekezdés hatálya alá tartozó menekült tartózkodási engedélyét, illetve megtagadják annak megújítását vagy megadását.

22. cikk

Tájékoztatás

A tagállamok a menekült vagy a kiegészítő védelmi jogállás megadását követően haladéktalanul tájékoztatják a nemzetközi védelemben részesülő személyeket a jogállásukkal kapcsolatos jogokról és kötelezettségeikről, olyan nyelven, amelyet az érintett személyek megértenek, vagy ésszerűen feltételezhető, hogy megértenek.

23. cikk

A család egységének fenntartása

(1) A tagállamok biztosítják a család egységének fenntarthatóságát.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy azon családtagjai, akik személyükben nem jogosultak ilyen védelemre, a nemzeti eljárásokkal összhangban igényelhessék a 24–35. cikkben említett ellátásokat, amennyiben mindez összeegyeztethető a családtag személyes jogállásával.

(3) Az (1) és (2) bekezdés nem alkalmazható, amennyiben a családtagot a III. és V. fejezet alapján kizárták, vagy ki kell zárni a nemzetközi védelemből.

(4) Az (1) és (2) bekezdés ellenére, a tagállamok nemzetbiztonsági vagy közrendi okokból megtagadhatják, korlátozhatják vagy visszavonhatják az azokban említett ellátásokat.

(5) A tagállamok határozhatnak úgy, hogy e cikk azon egyéb közeli hozzátartozókra is alkalmazandó, akik a származási ország elhagyásának időpontjában a családdal együtt éltek, és akik ezen időpontban teljes mértékben vagy nagy részben a nemzetközi védelemben részesülő személy eltartottjai voltak.

24. cikk

Tartózkodási engedély

(1) A tagállamok közvetlenül a nemzetközi védelem megadását követően és a 21. cikk (3) bekezdésének sérelme nélkül, legalább három évig érvényes és megújítható tartózkodási engedélyt állítanak ki a menekült jogállású személyek számára, kivéve, ha ennek kényszerítő nemzetbiztonsági vagy közrendi okok ellentmondanak.

A 23. cikk (1) bekezdésének sérelme nélkül, a menekült jogállásúként elismert személyek családtagjai részére kiállítandó tartózkodási engedély érvényességi ideje kevesebb lehet három évnél, és e tartózkodási engedély megújítható.

(2) A tagállamok a nemzetközi védelem megadását követően a lehető leghamarabb a kiegészítő védelemben részesített személyek és családtagjaik számára megújítható tartózkodási engedélyt állítanak ki legalább egyéves, illetve megújítás esetén legalább kétéves érvényességi idővel, kivéve, amennyiben ennek kényszerítő nemzetbiztonsági vagy közrendi okok ellentmondanak.

25. cikk

Úti okmányok

(1) A tagállamok a menekült jogállásúként elismert személyek részére, a saját területükön kívülre történő utazás céljából a

genfi egyezmény mellékletében meghatározott formájú úti okmányokat állítanak ki, kivéve, amennyiben ennek kényszerítő nemzetbiztonsági vagy közrendi okok ellentmondanak.

(2) A tagállamok a területükön kívüli utazást lehetővé tevő okmányokat állítanak ki a kiegészítő védelemben részesülő olyan személyek számára, akik nem kaphatnak nemzeti útlevélet, kivéve, amennyiben ennek kényszerítő nemzetbiztonsági vagy közrendi okok ellentmondanak.

26. cikk

A munkavállaláshoz való hozzáférés

(1) A tagállamok közvetlenül a nemzetközi védelem megadását követően engedélyezik a védelemben részesülő személyek számára, hogy az adott foglalkozásra, illetve a közszolgáltatásra vonatkozó általános szabályokkal összhangban, önálló vagy nem önálló jövedelemszerző tevékenységet folytassanak.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személyek számára – a saját állampolgárokra vonatkozókkal azonos feltételek mellett – olyan tevékenységeket kínáljanak fel, mint például a foglalkoztatáshoz kapcsolódó felnőttképzési lehetőségek, a szakképzés – ideértve szakmai továbbképzéseket is –, a munkahelyi gyakorlati tapasztalatok szerzése, valamint a munkaügyi hivatalok által nyújtott tanácsadás.

(3) A tagállamok arra törekednek, hogy megkönnyítsék a nemzetközi védelemben részesülő személyek (2) bekezdésben említett tevékenységekhez való teljes körű hozzáférését.

(4) A javadalmazás, az önálló vagy nem önálló jövedelemszerző tevékenységekkel kapcsolatos társadalombiztosítási rendszerek elérhetősége és más foglalkoztatási feltételek tekintetében a tagállamok hatályos jogszabályait kell alkalmazni.

27. cikk

Az oktatáshoz való hozzáférés

(1) A tagállamok – a saját állampolgárokra vonatkozókkal azonos feltételek mellett – az oktatási rendszerhez teljes körű hozzáférést biztosítanak a nemzetközi védelemben részesülő valamennyi kiskorú számára.

(2) A tagállamok – a harmadik országok területükön jogszérien tartózkodó állampolgáira vonatkozókkal azonos feltételek mellett – lehetővé teszik a nemzetközi védelemben részesülő felnőttek számára a közoktatási rendszerhez, továbbképzéshez és átképzéshez való hozzáférést.

28. cikk

A képzések elismertetésére alkalmazott eljárásokhoz történő hozzáférés

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a külföldi diplomák, oklevelek vagy képzést igazoló egyéb okiratok elismerésére irányuló meglévő eljárások keretében a nemzetközi védelemben részesülő személyek a saját állampolgárokkal egyenlő elbánásban részesüljenek.

(2) A tagállamok törekednek annak megkönnyítésére, hogy az iskolai képzésüket dokumentumokkal igazolni nem képes, nemzetközi védelemben részesülő személyek teljeskörűen hozzáférhessenek a korábbi tanulmányaik értékelését, érvényesítését és akkreditálását szolgáló megfelelő rendszerekhez. Az ilyen intézkedéseknek meg kell felelniük a szakmai képzések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikke (2) bekezdésének és 3. cikke (3) bekezdésének.

29. cikk

Szociális védelem

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személyek az e védelmet nyújtó tagállamban a saját állampolgárok számára meghatározottakkal azonos feltételek mellett részesüljenek a szükséges szociális ellátásokban.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott általános szabálytól eltérve, a tagállamok a kiegészítő védelemben részesített személyek számára nyújtandó szociális ellátásokat az alapellátásokra korlátozhatják, amelyeket aztán a saját állampolgároknak nyújtott mértékben és a rájuk alkalmazandó feltételek szerint kell biztosítani.

30. cikk

Egészségügyi ellátás

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személyek az e védelmet nyújtó tagállam állampolgáraitól azonos feltételek mellett juthassanak egészségügyi ellátáshoz.

(2) A tagállamok – a védelmet nyújtó tagállam állampolgáraitól azonos feltételek mellett – megfelelő egészségügyi ellátást biztosítanak – ideértve szükség esetén a mentális zavarok kezelését is – a nemzetközi védelemben részesülő, különleges igényekkel rendelkező személyek, így például a várandós nők, a fogyatékkal élő személyek, a kínzás, nemi erőszak vagy a pszichikai, fizikai, illetve szexuális erőszak más súlyos formáinak áldozatai, valamint az olyan kiskorúak számára, akik bármilyen formájú visszaélés, elhanyagolás, kizsákmányolás, kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód, illetve fegyveres konfliktus áldozatai voltak.

⁽¹⁾ HL L 255., 2005.9.30., 22. o.

31. cikk

Kísérő nélküli kiskorúak

(1) A tagállamok a nemzetközi védelem megadása után haladéktalanul megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a kísérő nélküli kiskorúak számára eseti gondnok, illetve szükség esetén a kiskorúak gondozásáért és jólétéért felelős szerv általi, vagy bármely más megfelelő képviselőt biztosítsanak, ideértve a jogszabályon vagy bírósági határozaton alapuló képviselőt is.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kijelölt gondnok vagy a képviselő ezen irányelv rendelkezéseinek végrehajtása során megfelelően figyelembe vegye a kiskorú szükségleteit. A hatáskörrel rendelkező hatóságok rendszeres értékeléseket végeznek.

(3) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kísérő nélküli kiskorúakat a következőknél helyezték el:

- a) felnőtt hozzátartozók; vagy
- b) nevelőcsalád; vagy
- c) kiskorúak elhelyezésére szakosodott gondozóközpontok; vagy
- d) kiskorúak elhelyezésére alkalmas más szálláshelyek.

Ilyenkor a gyermek kívánságait életkorára és érettségi fokára tekintettel kell figyelembe venni.

(4) Biztosítani kell, hogy a testvérek, figyelembe véve az érintett kiskorú érdekének elsődlegességét, valamint különösen életkorát és érettségi szintjét, lehetőség szerint együtt maradhassanak. A kísérő nélküli kiskorúak tartózkodási helyét a lehető legritkábban szabad változtatni.

(5) Amennyiben egy kísérő nélküli kiskorú nemzetközi védelemben részesült, és családtagjainak felkutatása még nem kezdődött meg, a tagállamok a nemzetközi védelem megadását követően mielőbb megkezdik a felkutatásukat a kiskorú mindenek felett álló érdekének tiszteletben tartásával. Abban az esetben, ha a családtagok felkutatása már megkezdődött, amennyiben szükséges, a tagállamok folytatják a kutatást. Amennyiben a kiskorú, illetve a kiskorú közeli hozzátartozóinak élete vagy testi épsége veszélybe kerülhet, különösen amennyiben azok a származási országban maradtak, ügyelni kell arra, hogy az érintett személyekre vonatkozó információk gyűjtése, feldolgozása és közlése bizalmasan történjen.

(6) Kísérő nélküli kiskorúakkal csak az azok szükségleteit illetően megfelelő képzésben részesült, illetve folyamatosan részesülő személyek foglalkozhatnak.

32. cikk

A lakhatás elősegítése

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személyek, a harmadik országok területükön jogszerűen tartózkodó más állampolgáira vonatkozó feltételekkel azonos feltételek mellett, szálláshelyhez jussanak.

(2) A nemzetközi védelemben részesülő személyek adott országban belüli szétszórásával kapcsolatos tagállami gyakorlatok tiszteletben tartása mellett a tagállamok olyan politikákat igyekeznek végrehajtani, amelyek célja a nemzetközi védelemben részesülő személyeket érő hátrányos megkülönböztetés megelőzése, valamint az esélyegyenlőség biztosítása a lakhatáshoz való hozzáférés tekintetében.

33. cikk

Tagállamon belüli mozgásszabadság

A tagállamok saját területükön a harmadik országok területükön jogszerűen tartózkodó más állampolgáira vonatkozókkal azonos feltételek és korlátozások mellett engedélyezik a nemzetközi védelemben részesülő személyek szabad mozgását.

34. cikk

Az integrációt elősegítő intézkedésekhez való hozzáférés

A nemzetközi védelemben részesülő személyek társadalomba történő integrációjának elősegítése érdekében a tagállamok hozzáférést biztosítanak az integrációt – a menekültjogállásban vagy kiegészítő védelmi jogállásban részesülő személyek sajátos igényeinek figyelembevételével – szerintük legjobban elősegítő programokhoz, vagy megteremtik az ilyen programokhoz való hozzáférés előfeltételeit.

35. cikk

Hazatelepülés

A tagállamok támogatást nyújthatnak a nemzetközi védelemben részesülő azon személyek részére, akik haza kívánnak települni.

VIII. FEJEZET

KÖZIGAZGATÁSI EGYÜTTMŰKÖDÉS

36. cikk

Együttműködés

A tagállamok mindegyike kijelöl egy nemzeti kapcsolattartó pontot, és ennek címét megküldi a Bizottságnak. A Bizottság ezen információt közli a többi tagállammal.

A tagállamok a Bizottsággal összeköttetésben minden megfelelő intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy a hatáskörrel

rendelkező hatóságok között közvetlen együttműködést és információcserét hozzanak létre.

37. cikk

Személyzet

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az ezen irányelvet végrehajtó hatóságok és más szervezetek megkapják a szükséges képzést, és a tevékenységük során tudomásukra jutott információkkal kapcsolatban betartsák a nemzeti jogban előírt titoktartási kötelezettséget.

IX. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

38. cikk

Jelentések

(1) A Bizottság 2015. június 21-ig jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács részére ezen irányelv alkalmazásáról, és javaslatot tesz az esetlegesen szükséges módosításokra. E módosítási javaslatokat elsősorban a 2. és a 7. cikkel kapcsolatban kell megtenni. A tagállamok 2014. december 21-ig megküldik a Bizottság részére az említett jelentés elkészítéséhez szükséges valamennyi információt.

(2) A Bizottság a jelentés benyújtását követően legalább ötévenként jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács részére ezen irányelv alkalmazásáról.

39. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az 1., 2., 4., 7., 8., 9., 10., 11., 16., 19., 20., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32., 33., 34. és 35. cikknek 2013. december 21-ig megfeleljenek. A tagállamok haladéktalanul megküldik a Bizottságnak e rendelkezések szövegét.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg. Tartalmazniuk kell továbbá egy olyan nyilatkozatot, hogy a meglévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekben szereplő, az ezen irányelv által hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat az ezen irányelvre történő hivatkozásként kell tekinteni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat formáját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak a nemzeti joguk ezen irányelv tárgykörébe tartozó főbb rendelkezéseit.

40. cikk

Hatályon kívül helyezés

A 2004/83/EK irányelv az ezen irányelv hatálya alá tartozó tagállamok tekintetében 2013. december 21-én hatályát veszti, az I. melléklet B. részében az irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozóan meghatározott határidővel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

Az ezen irányelv hatálya alá tartozó tagállamok tekintetében a hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozások ezen irányelvre való hivatkozásnak tekintendők, és a II. mellékletben szereplő megfelelési táblázattal összhangban kell őket értelmezni.

41. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Az 1., 2., 4., 7., 8., 9., 10., 11., 16., 19., 20., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32., 33., 34. és 35. cikket 2013. december 22-től kell alkalmazni.

42. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei a Szerződésnek megfelelően.

Kelt Strasbourgban, 2011. december 13-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

J. BUZEK

a Tanács részéről

az elnök

M. SZPUNAR

I. MELLÉKLET

A. RÉSZ

Hatályon kívül helyezett irányelv

(lásd a 40. cikket)

2004/83/EK tanácsi irányelv

(HL L 304., 2004.9.30., 12. o.)

B. RÉSZ

A nemzeti jogba való átültetésre előírt határidő

(lásd a 39. cikket)

Irányelv	Átültetés határideje
2004/83/EK	2006. október 10.

II. MELLÉKLET

Megfelelési táblázat

A 2004/83/EK irányelv	Ez az irányelv
1. cikk	1. cikk
2. cikk, bevezető fordulat	2. cikk, bevezető fordulat
2. cikk, a) pont	2. cikk, a) pont
—	2. cikk, b) pont
2. cikk, b)–g) pont	2. cikk, c)–h) pont
—	2. cikk, i) pont
2. cikk, h) pont	2. cikk, j) pont, első és második francia bekezdés
—	2. cikk, j) pont, harmadik francia bekezdés
—	2. cikk, k) pont
2. cikk, i) pont	2. cikk, l) pont
2. cikk, j) pont	2. cikk, m) pont
2. cikk, k) pont	2. cikk, n) pont
3. cikk	3. cikk
4. cikk	4. cikk
5. cikk	5. cikk
6. cikk	6. cikk
7. cikk	7. cikk
8. cikk, (1) és (2) bekezdés	8. cikk, (1) és (2) bekezdés
8. cikk, (3) bekezdés	—
9. cikk	9. cikk
10. cikk	10. cikk
11. cikk, (1) és (2) bekezdés	11. cikk, (1) és (2) bekezdés
—	11. cikk, (3) bekezdés
12. cikk	12. cikk
13. cikk	13. cikk
14. cikk	14. cikk
15. cikk	15. cikk
16. cikk, (1) és (2) bekezdés	16. cikk, (1) és (2) bekezdés
—	16. cikk, (3) bekezdés
17. cikk	17. cikk
18. cikk	18. cikk
19. cikk	19. cikk
20. cikk, (1)–(5) bekezdés	20. cikk, (1)–(5) bekezdés
20. cikk, (6) és (7) bekezdés	—

A 2004/83/EK irányelv	Ez az irányelv
21. cikk	21. cikk
22. cikk	22. cikk
23. cikk, (1) bekezdés	23. cikk, (1) bekezdés
23. cikk, (2) bekezdés, első albekezdés	23. cikk, (2) bekezdés
23. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés	—
23. cikk, (2) bekezdés, harmadik albekezdés	—
23. cikk, (3)–(5) bekezdés	23. cikk, (3)–(5) bekezdés
24. cikk, (1) bekezdés	24. cikk, (1) bekezdés
24. cikk, (2) bekezdés	24. cikk, (2) bekezdés
25. cikk	25. cikk
26. cikk, (1)–(3) bekezdés	26. cikk, (1)–(3) bekezdés
26. cikk, (4) bekezdés	—
26. cikk, (5) bekezdés	26. cikk, (4) bekezdés
27. cikk, (1) és (2) bekezdés	27. cikk, (1) és (2) bekezdés
27. cikk, (3) bekezdés	28. cikk, (1) bekezdés
—	28. cikk, (2)
28. cikk, (1) bekezdés	29. cikk, (1) bekezdés
—	
28. cikk, (2) bekezdés	29. cikk, (2) bekezdés
29. cikk, (1) bekezdés	30. cikk, (1) bekezdés
29. cikk, (2) bekezdés	—
29. cikk, (3) bekezdés	30. cikk, (2) bekezdés
30. cikk	31. cikk
31. cikk	32. cikk, (1) bekezdés
—	32. cikk, (2) bekezdés
32. cikk	33. cikk
33. cikk	34. cikk
34. cikk	35. cikk
35. cikk	36. cikk
36. cikk	37. cikk
37. cikk	38. cikk
38. cikk	39. cikk
—	40. cikk
39. cikk	41. cikk
40. cikk	42. cikk
—	I. melléklet
—	II. melléklet